

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud ve V. rozhodl v hlavním líčení konaném dne 18. března 2025 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Menšíka a přísedících Mgr. Blanky Mikulkové a Josefa Hartla

takto:

Obžalovaný

M. H., narozený XXXXX v XXXXX
řidič
trvale bytem

je vinen, že

dne 18. 3. 2023 v 08:05 hodin řídil v rámci výkonu svého povolání po dálnici č. D1 v prostoru km 211,3 v pruhu pro pomalá vozidla ve směru jízdy od V. na B., k.ú. H., okres V., jízdní návěsovou soupravu, kterou tvořilo nákladní motorové vozidlo tovární značky Mercedes-Benz, registrační značky XXXXX, a návěs tovární značky S. C., registrační značky XXXXX, s nákladem 18 tun kuličkových ložisek, z majetku firmy XXXXX, se sídlem, XXXXX, pod vlivem návykové látky, kdy u něj z krve, odebrané mu dne 18. 3. 2023 ve 12.25 hodin, byla zejména zjištěna hodnota 77 ng/ml metamfetaminu v krvi, plně se nevěnoval řízení vozidla, čímž porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, když zejména z důvodu nepozornosti přehlédl a pozdě reagoval na zde bez závažného důvodu odstavené, jako překážka v silničním provozu výstražnými světly označené, osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Octavia, registrační značky XXXXX, v rychlosti nejméně 79 km/h pravou přední částí jím řízené soupravy narazil do zadní části tohoto odstaveného vozidla, které bylo nárazem odhozeno vpravo do kovových dálničních svodidel, od kterých se následně odrazilo zpět do výše uvedeného jízdního pruhu, kde se opětovně střetlo s jízdní soupravou, konkrétně s pravou stranou návěsu (paletový

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Jančíková.

koš a zadní zábrana k podjetí), bylo opětovně odmrštěno do pravých kovových dálničních svodidel, začalo se nekontrolovaně točit, do pravých kovových svodidel narazilo ještě dvakrát a zastavilo se v konečném postavení,

přičemž došlo k lehkému zranění řidičky tohoto osobního vozidla H. S., nar. XXXXX, které spočívalo zejména v otřesu mozku, zhmoždění hrudníku, hematomu lýtky levé nohy a šokovém stavu, dále k lehkému zranění vzadu vpravo v dětské autosedačce sedícího XXXXX, nar. XXXXX, spočívajícímu v kontuzi lebky a podezření na otřes mozku, u kterého se následně v průběhu května až června 2023 rozvinula posttraumatická stresová porucha trvající nejméně do 30. 5. 2024 a projevující se /anonymizováno/, a dále k těžkému zranění vzadu vlevo v dětské autosedačce sedícího syna řidičky XXXXX, nar. XXXXX, spočívajícímu zejména v kraniotraumatu, t.j. /anonymizováno/, který byl na místě resuscitován a po obnovení životních funkcí následně letecky přepraven do Dětské nemocnice XXXXX, kde dne XXXXX zemřel na následky zranění, které utrpěl při této dopravní nehodě,

tedy

- jinému z nedbalosti způsobil smrt proto, že porušil důležitou povinnost uloženou mu podle zákona,
- jinému z nedbalosti způsobil těžkou újmu na zdraví proto, že porušil důležitou povinnost uloženou mu podle zákona,

tím spáchal

- přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku,
- přečin těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 143 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku **k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) let a 8 (osmi) měsíců,**

podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku **se obžalovaný pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice s ostrahou,**

podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku **k trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel v trvání 7 (sedmi) let.**

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozená XXXXX, IČ XXXXX, se sídlem XXXXX se svým nárokem na náhradu škody ve výši 40.000 EUR odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Po provedeném dokazování v hlavním líčení soud zjistil skutkový stav podrobně popsany ve výrokové části rozsudku.
2. K takto popsané trestné činnosti se obžalovaný M. H. vyjádřil v přípravném řízení i před soudem, když se současně vyjádřil také k jednotlivým bodům obžaloby. V hlavním líčení k věci zejména vypověděl, že cítí vlastní zavinění projednávané dopravní nehody. Jako obecnou příčinu označil vlastní nepozornost. Předmětný úsek zná, několikrát ho projížděl už v minulosti. Ve stoupání je pruh pro pomalá vozidla dlouhý asi 1-2 km. Pamatoval si, že před ním jela nějaká vozidla,

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Jančíková.

konkrétněji však jejich specifikaci uvést nedokázal. K nárazu došlo na konci uvedeného pruhu pro pomalá vozidla. V místě stoupání je vidět na horizont, v den nehody svítalo. Jestli mělo odstavené vozidlo zapnuta výstražná světla, nedokázal určit. Bylo to tak, že otočil hlavou a vozidlo už tam bylo. Možná zazmatkoval, snažil se ihned brzdit nebo vyhnout. Vzdálenost upřesnit nedokázal. Po nehodě vyběhl z vozidla, snažil se pomoci, volal na policii. Pokud jde o požití látky, ve čtvrtek užil kratom aplikovaný do pití. Jde o látku na povzbuzení, ale je to bráno jako doplněk stravy. Zakoupil ji od neznámého člověka asi před třemi měsíci. Po aplikaci se cítil živější, a to po pěti minutách. Při jízdě v sobotu žádné ovlivnění nepocíťoval. V současné době žádné drogy nebere. Má zkušenost s pervitinem, ale to bylo před dvaceti lety. Nedokázal si vysvětlit, proč byl na omamné látky pozitivní. V pátek měl běžnou pracovní přestávku, v jízdě pokračoval až v sobotu, kdy došlo k nehodě.

3. Závěry o vině obžalovaného soud učinil na základě provedených důkazů, když jako svědkyni vyslechl poškozenou H. S., přečetl úřední záznamy o vysvětlení podaném v přípravném řízení (§ 211 odst. 6 trestního řádu) M. S., J. M., D. K., P. K., L. H., Z. H., S. K., P. V., P. V., XXXXX a M. M. a provedl rozsáhlé znalecké dokazování – výslechem znalkyně A. B. (znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie) a znalce J. S. (znalecké posudky z oboru strojírenství a z oboru doprava, odvětví příčiny dopravních nehod), dále přečtením (§ 211 odst. 5 trestního řádu) znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství (znalci M. Z. a M. Ď., resp. znalkyně S. D.) a znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví dětská psychiatrie (znalec XXXXX). Rovněž soud provedl důkazy listinné, z nichž za významné pro rozhodování o vině obžalovaného považoval protokol o nehodě v silničním provozu s plánkem a fotodokumentací, protokol o lékařském a toxikologickém vyšetření, lékařské zprávy a odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví elektrotechnika. Ve zbytku soud k listinným důkazům přihlédl podpůrným způsobem jako k podkladům pro znalecké závěry, resp. při rozhodování o druhu a výši trestu nebo o náhradě škody. Uvedené důkazy soud hodnotil nejprve jednotlivě.
4. Poškozená H. S. jako svědkyně vypověděla, že uvedeného dne kluky vezla na hokejový turnaj do B.. Celý týden řešila více stresových situací, měla hodně práce. Před zastavením vozidla se jí udělalo špatně – bušilo jí srdce, špatně dýchala, cítila slabost. Předpokládala, že šlo o psychické projevy stresu. Před tím chtěla někam sjet, ale nebyla příležitost. Proto zastavila na místě, které vyhodnotila jako možné k zastavení. Myslela, že je to nějaký odstavný prostor. Po levé straně viděla plnou čáru. Zapnula výstražná světla. Velice krátce po zastavení došlo k nárazu, mohlo to být asi po dvaceti sekundách. Nedokázala se vyjádřit, v jakém místě do pruhu pro pomalá vozidla přejela. Chtěla se jen napít, kluci zároveň chtěli jídlo. Měla ho připravené na přední sedačce, ale jestli jim ho nakonec předala, nedokázala uvést.
5. Všechny další shora uvedené osoby, které v přípravném řízení podaly vysvětlení, se mohly vyjadřovat k nehodovému ději toliko nepřímě – z jejich strany byly popisovány události po střetu vozidel, které registrovaly na místě jako náhodní pozorovatelé, příp. byly uváděny interpretace jiných osob. Je zřejmé, že sdělení v tomto směru mohla být spíše orientačního či podpůrného charakteru ve vztahu k exaktním poznatkům (zajišťování stop při ohledání, záznamy o činnosti záchranných složek apod.), které jsou podstatné především pro následné odborné závěry. Obsahy těchto vysvětlení potom byly zaměřeny také na posouzení možného motivu poškozené H. S. pro zastavení vozidla právě na uvedeném místě dálnice. Chování poškozené po dopravní nehodě bylo popisováno jako zmatené, v důsledku psychického šoku byla zcela dezorientovaná, v počátku nedokázala ani uvést příčiny střetu vozidel. Postupem času se poškozená opakovaně vyjadřovala, že v místě zastavila mimo jiné proto, aby podala nezletilým poškozeným svačinu (D. K., P. K., L. H., Z. H., XXXXX, M. M.). Po blíže neurčeném odstupu času se měl nezletilý poškozený XXXXX v domácím prostředí vyjádřit rovněž ve smyslu, že po zastavení vozidla jim poškozená podávala jídlo na zadní sedadla a při prvním soustu, když si ještě nestačil kousnout, došlo k nárazu (S. K.).
6. Ze znaleckých posudků z oboru doprava, resp. strojírenství po výslechu znalce J. S. soud zjistil, že po zajištění a vyhodnocení stop z místa dopravní nehody lze přesně uzavřít, že ke střetu vozidel Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Jančíková.

došlo v konci jízdního pruhu pro pomalá vozidla a z hlediska příčného posuzování asi 2 m vlevo od okraje betonové plochy dálničního povrchu, přestože po nárazu bylo osobní vozidlo odvrženo více než 40 m. Před střetem se jízdní souprava řízená obžalovaným pohybovala rychlostí 82 km/h. Na odstavené vozidlo obžalovaný reagoval v čase 1,14-1,43 s před okamžikem střetu, což bylo ve vzdálenosti 25,8-32,5 m před místem střetu, ze které zahájil intenzivní brzdění. Obžalovaný střetu nedokázal zabránit, snížil rychlost jízdní soupravy na 79,2-79,8 km/h. Hodnota v tomto rozmezí je potom současně rychlostí střetovou. Poškozená zastavila běžným způsobem bez zanechání stop, rychlost jejího vozidla před zastavením nelze nijak ověřit či vypočítat. Poškozená odstavila svoje osobní motorové vozidlo v uvedeném místě přibližně 37 s před střetem. To znalec dovoloval z vyhodnocení podle rychlosti uváděné samotnou poškozenou, tedy při pohybu jejího vozidla rychlostí kolem 130 km/h. Při nižší rychlosti by proto uváděný čas po odstavení do střetu byl kratší. Po vyhodnocení kamerových a mýtných záznamů a údajů z tachografu vozidla obžalovaného však bylo možno čas odstavení relativně přesně stanovit. Jestliže potom některý ze svědků uváděl vzdálenost mezi vozidly přibližně 100 m, možné to je, ale při takto konstatované vzdálenosti by vozidlo poškozené již muselo v místě po nějaký čas stát. Po nárazu bylo osobní vozidlo uvedeno do rotace a natlačeno na dálniční svodidla. Místo dopravní nehody znalec hodnotil jako přehledné, obžalovaný mohl vidět vozidlo poškozené na značnou vzdálenost. Ve výhledu obžalovanému nebránilo jiné vozidlo, a to zejména nákladní nebo autobus, přičemž vůči osobním vozidlům byla jeho pozice při řízení velice vyvýšena. K tomuto závěru znalec dospěl po vyhodnocení záznamů z dálničních kontrolních bodů. Obžalovaný nemohl být oslněn vycházejícím sluncem, neboť bylo v jeho zádech. Obě vozidla potom byla shledána v předpokládaném technickém stavu – na dopravní nehodě se negativně nepodílela ani sama o sobě nebyla příčinou žádná závada vzniklá před střetem vozidel ani její náznak.

7. Ze znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství (znalci M. Z., M. D.) soud zjistil, že nezletilý poškozený XXXXX v důsledku dopravní nehody utrpěl smrtelné zranění, přičemž bezprostřední příčinou smrti bylo kraniotrauma, což představuje souhrnné označení pro závažná a rozsáhlá poranění /anonymizováno/. Smrt tedy byla způsobena příčinami násilnými v přímé příčinné souvislosti dopravní nehody a nebyly zjištěny žádné chorobné změny, které by se na ní mohly spolupodílet. Poranění pro život důležitého orgánu (mozku) bylo natolik závažné, že ani přes rychlou a vysoce specializovanou lékařskou péči nebylo možné jmenovaného uchovat při životě. Ze znaleckého zkoumání ve stejném odvětví (znalkyně S. D.) potom bylo zjištěno, že podle dostupné zdravotnické dokumentace se poškozená H. S. po delší dobu léčí /anonymizováno/. Tato onemocnění nemají přímý dopad na schopnost či možnost řídit motorová vozidla. Druhé jmenované onemocnění se může teoreticky projevit mírnou dušností při fyzické námaze a nevýrazným suchým kašlem, přičemž nelze vyloučit občasnou celkovou únavu či slabost, avšak klinické hodnocení poškozené po dopravní nehodě nepotvrdilo žádnou závažnou zdravotní indispozici, která by mohla předcházet dopravní nehodě. Je však nutno zohlednit také okolnost, že biologický charakter zkoumaného objektu svojí povahou neumožňuje vyslovit absolutní závěry o možných příčinách či mechanismech, které by mohly mít souvislost se vznikem a rozvojem některého onemocnění. Lékařskými zprávami potom bylo ve vztahu k poškozené potvrzeno, že rovněž ona při dopravní nehodě utrpěla zranění, které je ze soudně lékařského hlediska hodnoceno jako lehké a které spočívalo zejména v otřesu mozku a zhmoždění hrudníku.
8. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie po výsledku znalkyně A. B. soud zjistil, že ve vzorku krve obžalovaného (podle protokolu odebrán v den dopravní nehody ve 12,25 hodin) byla zjištěna hladina 77 ng/ml látky metamfetamin v krvi. Dále byla zjištěna přítomnost dalších látek (1,3 ng/ml cocain, 1,9 ng/ml benzoylecgonin). V obecné rovině hladina od 25 ng/ml metamfetaminu v krvi je brána jako významná pro řízení motorového vozidla ve smyslu negativního dopadu. Hladiny od 150 ng/ml metamfetaminu v krvi potom mohou způsobovat stav vylučující bezpečné ovládání motorového vozidla. V případě dalších detekovaných látek znalkyně doplnila, že jde o látky související. Benzoylecgonin je metabolit

kokainu. Zjištěná množství jsou pro řízení nevýznamná. Tyto látky naopak nemají žádnou souvislost s metamfetaminem, který má poločas eliminace poměrně dlouhý v závislosti na stavu jater a celkově organismu člověka. V případě obvyklé dávky 100 mg (nejběžnější dávka) ve většině po jednom dni odbourávání již v krvi není nacházena. Nedá se stanovit obecný model odbourávání, avšak podle sdělení obžalovaného by se dala předpokládat podstatně větší dávka nebo požití později než ve čtvrtek. Rozsah časového prostoru pro poločas eliminace může být široký 12-34 hodin. Nejvyšší účinky metamfetaminu po jeho užití jsou dosahovány po 2-4 hodinách. Potom stimulační účinek doznívá a vliv látky je zcela opačný na pozornost, kdy organismus jde do útlumu a únavy.

9. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví dětská psychiatrie soud zjistil, že u nezletilého poškozeného XXXXX byla prokázána přítomnost posttraumatické stresové poruchy. Tato se projevovala především výskytem /anonymizováno/, jakož i obecným psychickým diskomfortem. V důsledku uvedeného potom došlo ke zúžení dřívějších aktivit. Tato porucha vznikla na základě prožité dopravní nehody, která v tomto smyslu byla hodnocena jako psychotraumatizující událost. K rozvoji posttraumatické symptomatologie došlo po období latence v období měsíců květen-červen 2023, přičemž porucha trvala až do doby znaleckého šetření k datu 30. 5. 2024. Příznaky poruchy v tomto období se postupně zmírňují, nelze je však považovat za odeznělé – bude třeba postupné odbourávání rozvinutého vyhubavého a ujist'ovacího chování v režii psychoterapeuta (odborná psychoterapeutická péče). Tento proces podle předpokladu bude trvat delší dobu v řádu měsíců.
10. Při závěrečném a níže podrobně rozvedeném hodnocení shora konstatovaných znaleckých závěrů a svědectví ve vzájemných souvislostech a dále v souvislosti citovaných důkazů listinných mohl soud shrnout, že obžalovaný se dopustil jednání popsaného ve výrokové části rozsudku, neboť tyto provedené důkazy tvoří ucelený a logicky navazující řetězec přímých a nepřímých důkazů, který je dostatečným podkladem pro závěr, že obhajoba obžalovaného byla vyvrácena. Současně skutkové závěry lze považovat za úplné, umožňují tedy následné právní hodnocení jednání obžalovaného.
11. Obhajobu obžalovaného lze v její podstatě shrnout, že se nezříká odpovědnosti za vznik dopravní nehody. Ke střetu vozidel muselo dojít po jeho nedostatečné pozornosti. Při řízení tedy měl být více soustředěný. Obecně měl zájem uzavřít dohodu o vině a trestu, příp. učinit prohlášení o své vině před soudem. Nesouhlasil však s tím, že v popisu skutku nebylo nijak zohledněno, že poškozená zastavila se svým vozidlem v místě, kde to není dovoleno. Navíc k takovému zastavení neměla žádný důležitý důvod. Pokud v rámci svědectví před soudem poškozená uváděla blíže neurčené zdravotní problémy, neodpovídá to realitě, protože několik svědků nehody se zmínilo, že zprostředkovaně uváženým důvodem bylo podání svačiny přepravovaným dětem. Nelze přitom stanovit, jak dlouho stálo vozidlo řízené poškozenou v pruhu pro pomalá vozidla. V jednání poškozené je tedy nutno spatřovat výrazné spoluzavinění dopravní nehody, které musí být zohledněno ve všech výrocích rozhodnutí ve věci.
12. Přes uvedenou obhajobu, jak byla uplatněna ze strany obžalovaného, rovněž z obsahu jeho výpovědi a dále ve spojení s dalšími provedenými důkazy, mohl soud učinit nepochybné závěry o skutkovém základu projednávané trestné činnosti. Po ohledání policejním orgánem (protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 18. 3. 2023 s plánkem a foto/video dokumentací) byl dostatečně zřejmý úsek, ve kterém došlo ke střetu vozidel – dálnice D1 v prostoru km 211,3 v katastru obce H., okr. V.. Obžalovaný řídil návěsovou soupravu (nákladní motorové vozidlo tovární značky Mercedes-Benz, registrační značky XXXXX, návěs tovární značky S. C., registrační značky XXXXX) s nákladem 18 tun kuličkových ložisek, a to v rámci plnění povinností u přepravní společnosti podle smlouvy o pracovním poměru. To bylo jednak potvrzeno zaměstnavatelem obžalovaného (poškozená XXXXX se sídlem R.), jednak je to evidentní ze všech dalších zjištěných okolností (druh vozidla, přepravovaný náklad apod.). Poškozená H. S. řídila osobní motorové vozidlo Škoda Octavia (registrační značky XXXXX), ve kterém přepravovala na Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Jančíková.

zadních sedadlech v dětských autosedačkách oba nezletilé poškozené. Okolnosti nehodového děje potom plynou ze závěrů dopravního znaleckého zkoumání. V návaznosti na ohledání místa dopravní nehody znalec J. S. (obor doprava a strojírenství) předložil přesvědčivé závěry. Po vyhodnocení zachycených stop bylo stanoveno místo střetu vozidel na konci jízdního pruhu pro pomalá vozidla. Reakce obžalovaného na odstavené vozidlo poškozené byla pozdní, a to nejdále ze vzdálenosti 32,5 m a v čase nejvýše 1,43 s před střetem. Takto mohla být střetová rychlost snížena pouze na 79 km/h. Znalec potom s ohledem na potřeby vyšetřování přesně stanovil pohyb vozidel po střetu, jak byl zanesen do skutkového popisu. Jako nepochybnou soud rovněž hodnotil skutečnost, že poškozená po zastavení vozidla zapnula výstražná světla, neboť odborným vyjádřením z oboru kriminalistika, odvětví elektrotechnika bylo potvrzeno, že vlákna jedné ze zachovalých žárovek byla v době střetu žhavena – tato světla tedy byla před střetem vozidel v chodu.

13. Podstatné zdravotní následky dopravní nehody byly doloženy znaleckými posudky z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, příp. odvětví dětská psychiatrie. Především lze považovat za evidentní, že všechny takové následky, jak byly uvedeny ve výrokové části rozsudku, vznikly v přímé příčinné souvislosti nehodového děje. Zejména se potom jednalo o násilné příčiny spojené s vysokoenergetickým úrazovým dějem v případě zemřelého nezletilého poškozeného XXXXX. Bezprostřední příčinou smrti bylo tzv. kraniotrauma – /anonymizováno/ s jednoznačným závěrem, že jmenovaného nebylo možno zachovat při životě ani při rychlém a vysoce specializovaném lékařském zákroku. K výraznému zásahu do zdravotního stavu potom došlo rovněž u nezletilého poškozeného XXXXX, u něhož se rozvinula posttraumatická stresová porucha s vyjmenovanými příznaky, které byly pro znalce patrné ještě v období prováděného šetření k datu 30. 5. 2024. V této době současně byl konstatován ústup projevů psychické poruchy, avšak stále také potřeba odborné psychologické péče.
14. Ve zbytku skutkových okolností potom soud považoval provedeným dokazováním obhajobu obžalovaného za vyvrácenou. Obžalovaný přitom sám zejména uznal, že podstatnou příčinou dopravní nehody, tedy střetu jím řízené nákladní soupravy a osobního vozidla poškozené H. S., byla jeho nepozornost. Obžalovaný je při takto obecném vlastním vyjádření usvědčován dalšími provedenými důkazy. Znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie bylo prokázáno, že obžalovaný byl při jízdě ovlivněn návykovou látkou metamfetamin (obecné označení pervitin) v množství zjištěném rozbořem krve: 77 ng/ml (protokol o lékařském toxikologickém vyšetření ze dne 18. 3. 2023, vzorek krve odebrán ve 12,25 hodin). Vysvětlení obžalovaného k užití této látky soud považoval za nevěrohodné. Rovněž pro případ, že by si obžalovaný obstaral jemu neznámou látku, která měla být tzv. kratom a kterou požil před řízením motorového vozidla, to nepochybně svědčí o míře odpovědnosti, s jakou přistupuje jako řidič z povolení k výkonu této činnosti. Sám přitom uvedl, že s uvedenou omamnou látkou pervitin měl v minulosti zkušenost. Jestliže tedy po požití reálně pocíťoval dopady do organismu, musel to být nepochybně projev látky, která byla následně detekována v jeho krvi. Na toto zjištění tedy měl reagovat odstavením vozidla v době po požití látky, resp. po nástupu příznaků, a v den dopravní nehody se nespolehat na ryze subjektivní vnímání možného ovlivnění. Rozbor krve obžalovaného byl navíc proveden s výraznějším časovým odstupem vyšším než 4 hodiny po dopravní nehodě – podle znaleckých závěrů pro odbourávání tohoto typu látek z organismu sice neplatí obecné vzorce, avšak je zjevné, že míra ovlivnění musela být při dopravní nehodě vyšší a tím se více blížit obecně stanovené hranici, za kterou přes nutnost individualizovaného posuzování je bezpečné ovládání motorového vozidla možno brát v podstatě za vyloučené (hladiny v krvi nad 150 ng/ml metamfinu). Zjištění dalších látek v krvi obžalovaného (1,3 ng/ml cocain, 1,9 ng/ml benzoylecgonin) nebylo pro posuzování skutkových okolností (negativní ovlivnění při řízení motorového vozidla) významné, ani toto však nesvědčí o věrohodnosti tvrzení obžalovaného, že nemá sklony k užívání omamných látek. Také pro tuto část skutkových úvah soud dále vycházel ze závěrů znaleckého zkoumání v oboru doprava. Výhledové možnosti obžalovaného nebyly ničím omezeny – vycházejícím sluncem nemohl být

oslněn, ve směru odstaveného vozidla poškozené měl rozhled na značnou vzdálenost, přičemž tento nemohl být omezen jiným vozidlem stejné velikosti (nákladním, autobusem apod.) a osobní vozidlo výhled obžalovanému omezit nemohlo z důvodu vysoko umístěné kabiny nákladní soupravy. Navíc i za takové teoretické situace by obžalovaný nezareagoval na vyhýbací manévry tohoto případného a před ním jedoucího vozidla. Obžalovaný tedy nemohl pozorně sledovat prostor dálnice ve svém směru, protože vozidlo poškozené, zvláště pokud bylo označeno výstražnými světly, muselo být pro něho viditelné z dostatečné vzdálenosti, aby na ně dokázal při řádném sledování provozu reagovat. Konečně sám uvedl, že otočil hlavou, uviděl odstavené vozidlo a ihned se snažil odvrátit střet vozidel – to tedy muselo být poprvé až ve znalce uváděném čase nejvýše 1,43 s před střetem. Znalecky sice nemohla být zcela přesně doložena délka doby od odstavení vozidla poškozené do střetu – předpokládaná rychlost, kterou se poškozená s vozidlem před zastavením pohybovala, je údaj toliko orientační. Ze svědeckví osob, které v místě dopravní nehody zastavily, však lze dovodit, že důvodem zastavení muselo být mimo jiné podání stravy nezletilým poškozeným. Jestliže tedy znalec po vyhodnocení kamerového záznamu ve spojení s údaji z tachografu stanovil dobu odstavení vozidla poškozené po zastavení na 37 s, pokud by se pohybovala kolem rychlosti v místě nejvýše povolené a při běžném zpomalování a zastavování s tím, že tento čas by se krátil při rychlostech nižších, a takový údaj soud dále hodnotil v souvislosti času nezbytného alespoň k zapnutí výstražných světel a k podání stravy nezletilým poškozeným, lze časový údaj stanovený znalce považovat za realistický a jeho krácení přichází v úvahu nejvýše o jednotky sekund. Stejně platí také pro kvalifikovaný odhad ve vztahu ke vzdálenosti – jestliže některými projíždějícími osobami byla registrovaná vzdálenost mezi vozidly obžalovaného a poškozené v délce přibližně 100 m, tak v tomto okamžiku již vozidlo poškozené muselo být po nějakou dobu odstavené v místě následného střetu. Všechny takto hodnocené okolnosti proto svědčí pro jednoznačný závěr, že poškozená nemohla svým vozidlem vytvořit obžalovanému náhlou překážku. Poškozená zpomalila a zastavila bez zanechání stop na vozovce a pokud by se obžalovaný pohyboval v bližší vzdálenosti, musel by dostatečně reagovat i na zpomalující vozidlo poškozené. Na druhou stranu je nutno přisvědčit obhajobě, že poškozená s vozidlem zastavila v místě, kde je to zakázané, pokud se nejedná o tzv. nouzové stání (viz. blíže pod bodem 19. odůvodnění). Při tomto manévru se evidentně špatně orientovala, neboť s vysokou mírou pravděpodobnosti předpokládala, že se nachází v tzv. odstavném pruhu dálnice a nikoli v pruhu pro pomalá vozidla. Konečně ani pro případ, že by její předpoklad byl správný, nejednalo by se o zastavení na místě, kde je to povoleno, neboť za důvody pro nouzové stání jistě nelze považovat podání stravy posádce vozidla, vlastní občerstvení apod. Poškozená tedy zastavila na dálnici bez závažného důvodu – tímto nemohl být ani její zdravotní stav, protože znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství (S. D.) taková okolnost byla reálně (s vysokou mírou pravděpodobnosti rovnající se jistotě) vyloučena. Poškozená se sice dlouhodoběji léčí, žádné z diagnostikovaných onemocnění však objektivně nemohlo negativně a zejména náhle ovlivnit bezpečné ovládání motorového vozidla z její strany. Žádné příznaky ovlivnění zdravotním stavem poškozená nevykazovala ani bezprostředně po dopravní nehodě, kdy se nacházela z pochopitelných důvodů toliko v těžkém psychickém rozpoložení. Soud proto k této otázce uzavřel, že u poškozené nenastalo takové náhlé zdravotní omezení, které by mohlo odůvodnit zastavení na dálnici. Dále pro případ psychické nepohody již v průběhu jízdy, pokud by takový stav byl důvodem pro přerušení jízdy, nepochybně byla schopna zastavit na místě, které je k tomu určené, neboť v úseku posledních ujetých přibližně 20 km se nacházejí tři dálniční sjezdy a další byl těsně za místem střetu. Poškozená by je tedy při řádném sledování provozu musela registrovat.

15. Provedené dokazování ve svém celku soud považoval za úplné bez možnosti jeho reálného doplnění, tedy provedení takových dalších důkazů, které by přinesly vyšší objasnění projednávané trestné činnosti. Zejména pokud jde o slyšení dalších svědků (čtení dalších úředních záznamů o podaném vysvětlení), dospěl soud k závěru, že s vysokou mírou pravděpodobnosti rovnající se jistotě nelze od těchto očekávat zásadní svědeckví k nehodovému ději, příp. k následným událostem. V části soud mohl takový závěr učinit přímo z obsahu dříve podaného vysvětlení

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Jančíková.

(svědkové G., H., úřední záznamy ze dne 29. 3. 2023) – pro tento případ je ve velice omezené míře popisována situace při provádění záchranných prací, tedy skutečnosti již dostatečně osvětlené, jednak v případě slyšení členů policejní hlídky (svědkové O., B.), kteří byli na místo dopravní nehody vysláni operačním důstojníkem, je možné bez dalšího takový výsledek logicky předpokládat. V případě dalších návrhů obhajoby na doplnění dokazování znaleckým zkoumáním lze sice souhlasit s argumentem, že otázku zcela konkrétního vlivu omamné látky na organismus obžalovaného při řízení motorového vozidla by bylo možno odpovědět na základě odborného psychiatrického zkoumání, avšak je třeba zohlednit všechny podmínky takového zkoumání s tím, že i podle všeobecných poznatků po uplynutí doby dvou let od dopravní nehody nelze očekávat jiné výsledky než s vysokou mírou obecnosti. Rovněž soud nepřisvědčil návrhu na vyhotovení znaleckého posudku z odvětví psychologie k posouzení možného vnímání konkrétní dopravní situace před vznikem dopravní nehody ze strany obžalovaného, neboť tento důkazní prostředek s ohledem na konstatovanou hlavní i vedlejší příčinu střetu považoval za nepřípadný.

16. Pokud jde o právní kvalifikaci jednání obžalovaného, dospěl soud k závěru, že tímto byly naplněny všechny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku a přečinu těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku.
17. Jak bylo shora odůvodněno, považoval soud za prokázané, že obžalovaný v důsledku nedbalostního jednání zavinil dopravní nehodu při současném porušení důležité zákonné povinnosti, která byla ve skutkové větě specifikována (§ 5 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích). Soud dospěl k závěru, že porušení obou citovaných zákonných povinností má přímou příčinnou návaznost na následek v podobě nárazu do stojícího vozidla poškozené H. S. – primární a rozhodující vliv měla nepochybně nepozornost obžalovaného, sekundární potom ovlivnění návykovou látkou – přes absenci znaleckého závěru co do zcela konkrétního ovlivnění obžalovaného při jízdě před vznikem dopravní nehody lze uzavřít, že vliv návykové látky na vnímání obžalovaného byl nepochybně negativní a ve vztahu k podstatné příčině v podobě nepozornosti šlo o podpůrné působení. Důležitost uvedených povinností řidiče motorového vozidla je přitom zjevná, neboť i při samotné nepozornosti (např. jako u obdobných následků nepozornosti při nedání přednosti v jízdě, nekontrolovaném přejezdu do protisměru či konkrétního projednáváného případu spojeného s nárazem do stojícího vozidla) pravidelně dochází ke střetům vozidel s fatálními následky.
18. V přímé příčinné souvislosti uvedeného porušení dopravního předpisu potom došlo ke zdravotním následkům. Méně závažná fyzická zranění utrpěli poškození H. S. a nezletilý XXXXX (*anonymizováno*). Tato zranění nebyla pro právní hodnocení jednání významná, když představovala ve vztahu k níže uvedeným závažným následkům toliko dopad zanedbatelného významu, neboť nezletilý poškozený XXXXX utrpěl při střetu vozidel /*anonymizováno*/ (kraniotrauma). Přestože na místě nehody došlo k obnovení jeho životních funkcí, následující den nezletilý poškozený zemřel na následky zranění, která utrpěl při dopravní nehodě. V případě nezletilého poškozeného XXXXX vedle shora uvedeného méně závažného zranění došlo v následujícím období k rozvoji posttraumatické stresové poruchy, tedy psychického onemocnění, které je typickým následným projevem právě při prožitku náhlých událostí spojených s ohrožením života. Ze závěrů znaleckého zkoumání lze učinit jednoznačný závěr, že tento zdravotní následek vyžaduje dlouhodobou odbornou psychiatrickou péči, přičemž citelné omezení v obvyklém způsobu života nezletilého poškozeného bylo představováno psychickým diskomfortem v důsledku úzkostné symptomatologie, a to při konkrétních projevech uvedených ve výrokové části rozsudku, které přetrvávaly ještě v době znaleckého šetření v měsíci květnu 2024, kdy bylo teprve možné konstatovat první odeznívání příznaků. Po celou tuto dobu přitom byla nezbytná péče psychoterapeuta. Jedná se proto o natolik vážné onemocnění, které je těžkou újmou na zdraví, a to právě s ohledem délku trvání této poruchy zdraví (§ 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku), neboť výrazné omezení obvyklého způsobu života nezletilého poškozeného muselo výrazně přesáhnout

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Jančíková.

dobu 6 týdnů. Takové období je potom podle ustálené rozhodovací praxe bráno jako spodní časová hranice pro uvedené právní hodnocení. Přestože psychické onemocnění není takovým následkem závažných dopravních nehod, který lze očekávat prvořadě, riziko jeho vzniku nepochybně roste právě s mírou celkové závažnosti následků. Je potom zřejmé, pokud byly porušené povinnosti podle dopravního předpisu hodnoceny z výše uvedených důvodů jako důležité, že při vzniku dopravní nehody v této souvislosti lze předpokládat nejvyšší možné následky, a to včetně výrazného zásahu do psychického zdraví. Nezletilý poškozený přitom byl přímým účastníkem dopravní nehody a nepochybně na něho muselo negativně rovněž dopadat vědomí, že pouze shodou okolností v jeho případě dopady do fyzického zdraví byly na rozdíl od nejbližšího kamaráda zanedbatelné, tedy nikoli jen z jeho ztráty. Psychický následek proto nebyl zprostředkovaný – naopak byl příčinně spojený s jednáním obžalovaného, současně byl pro něho předvídatelný a mohl tak i z obecných poznatků o něm vědět.

19. Jestliže se obžalovaný nezříkal podstatné části odpovědnosti za následky dopravní nehody, přičemž současně uplatnil obhajobu, že výrazné spoluzavinění lze spatřovat také v jednání samotné poškozené H. S. s tím, že tato skutečnost musí mít dopad mimo jiné do právního hodnocení, s takovým závěrem se soud neztotožnil. Poškozená nepochybně zastavila s vozidlem na místě, kde je to zakázáno, neboť na dálnici je povoleno zastavení a stání pouze na označených parkovištích (§ 36 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích). Pokud následně soud dospěl k závěru, že poškozená zastavila vozidlo bez závažného důvodu, stejně neoprávněné zastavení by tedy bylo rovněž v místě tzv. odstavného pruhu, který poškozená předpokládala. Pouze při nouzovém stání (§ 26 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích) by bylo možné vozidlo odstavit na krajnici či přímo na vozovce a za takové situace je povinností řidiče umístit v dostatečné vzdálenosti (nejméně 100 m) výstražný trojúhelník a alespoň po dobu tohoto úkonu označit vozidlo výstražným osvětlením. Na druhou stranu případné spoluzavinění poškozené je nutno chápat nikoli pouze jako vytvoření rizikové situace, ale v celém rozsahu objektivní stránky jakožto znaku skutkové podstaty trestného činu. Tento znak je tvořen jednáním, následkem a příčinnou souvislostí, přičemž je nutno posuzovat každou příčinu, bez níž by posuzovaný jev (pro tento případ střet vozidel) nenastal. Jednou z hodnocených okolností předmětné dopravní nehody je přitom nepochybně také porušení shora citované povinnosti podle dopravního předpisu ze strany poškozené, která tak nejednala ani v souladu s obecnou prevenční povinností (§ 2900 občanského zákoníku). Soud však současně dospěl k závěru, že jednotlivé příčinné souvislosti je nutno zohlednit podle naprosto konkrétních skutkových okolností. Za této situace soud považoval za zcela rozhodující obojí porušení povinnosti ze strany obžalovaného, což navíc působilo kumulativním způsobem – poškozená nevytvořila vozidlem náhlou překážku a pokud by obžalovaný věnoval dopravní situaci potřebnou pozornost, tedy kterou mu ukládá dopravní předpis a na jejíž splnění negativně působilo požití návykové látky, vytvořil by si evidentně zásadní podmínky pro včasnou reakci a tím zabránění střetu vozidel. Obžalovaný tedy, stejně jako ostatní účastníci silničního provozu, sice mohl oprávněně předpokládat řádné plnění povinností podle dopravního předpisu ze strany jiných osob, které se po dálnici pohybovaly, nikoli však v takové souvislosti, aby je sám mohl závažným způsobem porušovat. Jednání poškozené jakožto příčinu dopravní nehody sice nelze bez dalšího odmítnout jen z důvodu, že by na rozdíl od příčin na straně obžalovaného sama osobě nevedla k uvedenému následku, pro hodnocení dopadu jednání poškozené však soud s ohledem na všechna popsaná konkrétní skutková zjištění vzal tuto okolnost za zcela rozhodující a její spoluzavinění hodnotil jako nevýznamné při právním posouzení skutku obžalovaného, a to včetně závěru o naplnění znaků kvalifikované skutkové podstaty (způsobení obou uváděných následků – smrti i těžké újmy na zdraví z nedbalosti, v přímé příčinné souvislosti porušení důležité zákonem stanovené povinnosti, § 143 odst. 2 trestního zákoníku, resp. § 147 odst. 2 trestního zákoníku).

20. K otázce zavinění v návaznosti soud uzavřel, že obžalovaný i z obecných poznatků nepochybně věděl, že významným nerespektováním zákonných ustanovení dopravního předpisu (pro tento

případ zejména dodržením povinnosti plně se věnovat řízení vozidla, resp. sledovat situaci v provozu na pozemní komunikaci a řídit vozidlo bez ovlivnění návykovou látkou) ohrožuje trestním zákonem chráněný zájem, a to především životy a zdraví ostatních účastníků silničního provozu, když nikoli výjimečně dochází také k závažným psychickým poruchám v důsledku traumatického prožitku souvisejícího s těžkými dopravními nehodami. Obžalovaný však bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že ke škodlivému následku nedojde (vědomá nedbalost ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku).

21. Při úvaze o druhu a výši trestu soud vycházel zejména ze stupně společenské škodlivosti jednání obžalovaného a zohlednil také jeho osobní poměry. Projednávaný skutek typově spadá do oblasti vysoce společensky nebezpečné trestné činnosti v oblasti dopravy – porušením důležitých povinností řidiče motorového vozidla podle dopravního předpisu v podstatě pravidelně dochází k závažným následkům na zdraví a životech ostatních účastníků silničního provozu. V daném případě potom byl naplněn rovněž konkrétní vysoký stupeň společenské škodlivosti, a to především pro neodčinitelný následek v podobě smrtelného zranění, ke kterému došlo v důsledku jednání obžalovaného. Obžalovaný se sice dopustil jednání nedbalostního a tím trestného činu na úrovni přečinu (§ 14 odst. 2 trestního zákoníku), soud však konstatoval velmi vysokou závažnost činu, když naplněním znaku kvalifikované skutkové podstaty (způsobení smrti jinému v přímé příčinné souvislosti porušení důležité zákonné povinnosti v oblasti dopravy) byl porušen zákonem výrazně chráněný zájem na nedotknutelnosti lidského života – tedy hodnoty, které trestněprávní předpisy poskytují nejvyšší míru ochrany. Uváděná závažnost činu je v obecném hodnocení postihována samotnou skutkovou podstatou (§ 39 odst. 5 trestního zákoníku), je však třeba uvést, že nelze pominout skutečnost, že obžalovaný řídil návěsovou soupravu o vysoké hmotnosti. Na druhou stranu obžalovaný nevolil takový způsob jízdy, který by se dal označit za riskantní či dokonce hazardérský a tím bezohledný vůči ostatním účastníkům silničního provozu, přičemž soud také přihlédl k porušení zákona ze strany poškozené.
22. Obžalovaný pracuje, je zaměstnán jako řidič nákladních vozidel u poškozené společnosti XXXXX. Zaměstnavatelem i v místě bydliště je obžalovaný hodnocen kladně. Pozitivně je hodnocen přístup obžalovaného k práci, ani obecně není vůči jeho chování negativních připomínek, když zejména nebyl správním orgánem projednáván pro spáchání přestupku. Obžalovaný nebyl dosud soudně trestán. K opakovaným cizozemským odsouzením z let 2016, 2024 soud výrazněji nepřihlížel, a to jednak pro delší časový odstup a jednak pro odsouzení až po spáchání projednávané trestné činnosti. Byť se jednalo o činy související se silniční dopravou, z uvedených důvodů soud žádné z těchto rozhodnutí blíže nepřezkoumával. V minulosti se obžalovaný opakovaně dopustil přestupků v dopravě, v posledních deseti letech však byl za takové jednání postižen pouze jedenkrát (2023, sankcionován pokutou), z evidenční karty řidiče byl zjištěn bodový stav řidiče 0 bodů. Za takové situace život obžalovaného před spácháním činu lze hodnotit stále jako převážně řádně vedený.
23. Soud tedy neshledal žádné předcházející odsouzení, které by obžalovanému přitěžovalo. Činem obžalovaného bylo výrazně negativně zasaženo zejména do práv dvou nezletilých dětí – jedno utrpělo fatální zdravotní následek, takovýto dopad v případě druhého byl spojen s výrazným psychickým onemocněním, došlo ke zranění další osoby a rovněž byla výrazně porušena a dále ohrožena majetková práva, byť tato lze považovat v celém souhrnu následků za méněcenná. Pro takový případ lze dovozovat spáchání činu ve větším rozsahu a na více osobách a také věcech z majetku jiných osob (§ 42 písm. m) trestního zákoníku). Soud však dospěl k závěru, že takové možné přitížení nelze chápat toliko mechanicky, ale je třeba k němu přistupovat v souvislosti nedbalostního zavinění trestných činů. Proto je soud v tomto ohledu hodnotil toliko jako mírné, tedy po přihlédnutí k závažnosti celého souhrnu následků, který je zohledněn již samotnou skutkovou podstatou, jako nevýznamné z hlediska přísnosti druhu a výše sankce, která má být obžalovanému uložena. Obdobně jako toliko mírné přitížení potom soud chápal také okolnost v podobě spáchání více trestných činů (§ 42 písm. n) trestního zákoníku), když pro tento případ

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Jančíková.

dále zohlednil, že oba trestné činy obžalovaný spáchal v jednočinném souběhu. Na druhou stranu však soud musel uvedené spáchání činu ve větším rozsahu (§ 42 písm. m) trestního zákoníku) dávat také do souvislosti dalších skutkových okolností, a to především počtu zákonných povinností, které obžalovaný porušil a které měly kumulativní dopad ve vztahu k následku jednání, zvláště potom za situace, kdy obžalovaný takto jednal při řízení vozidla, jehož velikost a tonáž podstatně násobí negativní dopady při vzniku dopravní nehody. V tomto druhém smyslu je nutno posoudit přitížení jako výrazné. Vyjádření obžalovaného nelze chápat jako úplné doznání. Dosavadní život obžalovaného před spácháním činu soud posoudil jako většinou řádně vedený, s ohledem na opakované sklony k nezákonnému jednání v oblasti dopravy však nikoli bezvýhradně, když jediný postih pro přestupek v dopravě sankcionovaný mírnou pokutou lze považovat pro tento případ hodnocení jako nevýznamný. Obžalovaný před soudem vyslovil lítost nad svým jednáním, k čemuž soud přistupoval jako k upřímnému vyjádření. Avšak také obě tyto okolnosti je nutno hodnotit především ve vztahu k závažnosti následků činu, polehčení ve vztahu k dřívějšímu vedení života je tak v podstatě zanedbatelné, pro případ vyslovené lítosti je spíše mírné (§ 41 písm. o, p) trestního zákoníku). Jiné polehčující okolnosti soud neshledal.

24. Po zvážení všech dalších zákonných kritérií pro ukládání trestu (§ 37, § 38 trestního zákoníku a v návaznosti § 39 trestního zákoníku) i přes přihlédnutí ke shora citovaným polehčujícím okolnostem a nedbalostní formě trestné činnosti dospěl soud k závěru, že pro závažnost následku (povaha a závažnost trestného činu) nelze na obžalovaného působit trestem akcentujícím jeho výchovnou funkci, který by nebyl přímo spojen s omezením jeho osobní svobody. Následek jednání obžalovaného je vysoce závažný, byl zmařen lidský život, proto uvedený závěr o druhu trestu platí tím spíše, byla-li prokázána souvislost škodlivého následku s obecně vysoce závažným užitím návykové látky ze strany obžalovaného. Proto všechny shora popsané okolnosti svědčící ve prospěch obžalovaného je možno zohlednit toliko ve výměře trestu, nelze však pominout právě shora citovanou okolnost přitěžující. Pokud se tedy obžalovaný prostřednictvím obhájce dovolával šance k nápravě v podobě výchovného druhu trestu, považoval soud takový návrh za zcela nerealistický. Možnost nápravy obžalovaného nelze sice hodnotit jako omezenou – nebylo přihlíženo k žádnému jeho soudnímu postihu, je však patrný obecný závěr, že obžalovaný inklinuje k nezodpovědnému počínání v souvislosti řízení nákladních vozidel. Jeho nápravu tedy soud považoval za stále možnou, avšak po přihlédnutí k následku jím zaviněné dopravní nehody nikoli za reálnou bez omezení osobní svobody. Proto soud dospěl k závěru, že je nezbytné volit trestní sankci preferující její represivní funkci. Soud tedy uzavřel, že je nezbytné obžalovanému ukládat trest přímo spojený s jeho výkonem, když za přiměřený považoval trest odnětí svobody ve výměře 2 roky a 8 měsíců. Tento trest soud nehodnotil jako nepřiměřeně přísný, neboť obžalovaný byl ohrožován trestní sazbou pro trest odnětí svobody v rozsahu 1 rok – 6 let, když navíc je odsuzován za více trestných činů. Konkrétní výměru trestu soud s přihlédnutím ke všem shora uvedeným okolnostem tedy stanovil stále výrazně pod polovinou zákonné trestní sazby, čímž současně zohlednil počínání poškozené, které spočívalo v porušení zákonné povinnosti v podobě zastavení na dálnici (viz. blíže pod bodem 19. odůvodnění), přičemž tímto vytvořila obecně vysoce rizikovou situaci. Pokud by soud nebyl nucen zohlednit tuto okolnost na straně poškozené, zvažoval by při konstatovaném výrazném přitížení a absenci podstatně polehčující okolnosti výměru trestu blíže polovině zákonné trestní sazby.

25. Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl obžalovaný pro výkon trestu odnětí svobody zařazen do věznice s ostrahou, když nebyly splněny obecné zákonné podmínky pro zařazení do přísnějšího stupně věznice se zvýšenou ostrahou a pro takový postup soud neshledal ani konkrétní předpoklady vztahující se k závažnosti projednávané trestné činnosti či stupni a povaze narušení obžalovaného (§ 56 odst. 3 trestního zákoníku).

26. S ohledem na samotný charakter trestné činnosti, jak byl shora popsán, zejména tedy skutečnost, že obžalovaný významným způsobem porušil důležité povinnosti řidiče motorového vozidla, což vedlo k citovanému závažnému smrtelnému následku, soud považoval dále za nezbytné uložit

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Jančíková.

výraznější trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, tedy po relativně delší dobu znemožnit obžalovanému být řidičem motorového vozidla. Především tímto soud zohlednil požadavek na obecnou prevenci takového typu trestné činnosti v oblasti dopravy. Jak bylo shora konstatováno, obžalovaný byl v minulosti postižen pro přestupky či jiná jednání v dopravě. K těmto soud ve většině již nepřihlížel, neboť v posledních deseti letech byl za přestupkové jednání sankcionován jen jedenkrát blokovou pokutou. Současně však platí, že obě cizozemská odsouzení se vztahují k porušení povinnosti řidiče motorového vozidla. Ačkoli k těmto postihům soud při ukládání hlavní trestní sankce nepřihlížel, i tyto znamenají inklinaci obžalovaného k nedisciplinovanosti při řízení. Soud tak i pro tento případ vycházel z obdobného okruhu úvah, jak byly odůvodněny v rámci ukládání trestu odnětí svobody a trest zákazu činnosti vyměřil již nad polovinou zákonné trestní sazby – toto navýšení potom částečně volil také z toho důvodu, aby trest odnětí nebyl vyměřen blíže poloviny zákonné trestní sazby.

27. Při souběhu trestných činů soud vyměřil trest jako úhrnný podle zákonného ustanovení vztahujícího se na trestný čin nejpřísněji trestný (§ 143 odst. 2 trestního zákoníku, § 43 odst. 1 trestního zákoníku).
28. Soud v průběhu řízení posuzoval nároky na finanční plnění ze strany poškozených (rovněž H. S., M. S., nezletilého XXXXX, B. K., S. K.). Ačkoli tyto nároky soud konstatoval v hlavním líčení před zahájením dokazování a shledal je tedy jako včas uplatněné, nemohl přikročit k posuzování jejich věcné důvodnosti, neboť v adhezním řízení soud musel vycházet z příslušných norem občanského práva a tyto nepřipustit (§ 206 odst. 3 trestního řádu). Zejména soud zohlednil, že i při cizozemském provozovateli nákladní soupravy se dopravní nehoda posuzuje podle práva v místě jejího vzniku a dále okolnost spočívající v postavení obžalovaného při řízení – ten řídil motorové vozidlo v souvislosti výkonu povinností plynoucích z pracovního poměru. Šlo tedy o stav, kdy činnost obžalovaného byla výkonem závislé práce (§ 2 zákoníku práce), přičemž při způsobené škodě je potom dána jeho odpovědnost pouze vůči zaměstnavateli (§ 250 odst. 1 zákoníku práce). Soud tedy věcně posuzoval toliko nárok na náhradu škody ze strany zaměstnavatele obžalovaného. Pokud dospěl k závěru o jednoznačném zavinění škodlivého následku ze strany obžalovaného, musel se pro tento případ zabývat rovněž jeho povinností nahradit majetkovou škodu či nemajetkovou újmu (§ 228 odst. 1 trestního řádu). Poškozená XXXXX prostřednictvím svého zástupce uplatnila nárok na náhradu majetkové škody ve výši 40.000 EUR, a to z titulu nákladů vynaložených na opravu poškozeného vozidla. Takto uplatněnému nároku však soud nemohl vyhovět, neboť poškozená své finanční požadavky proti obžalovanému, ačkoli byla i v průběhu hlavního líčení poučena, ničím nedoložila. Za situace, kdy poškozená zůstala v uvedeném smyslu procesně nečinná a na opatření důkazu se nevztahovala úřední povinnost, soudu nezbylo než rozhodnout o jejím odkázání na řízení ve věcech občanskoprávních (§ 229 odst. 1 trestního řádu).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání **do osmi dnů** ode dne doručení jeho písemného vyhotovení u Okresního soudu ve V.ě, přičemž v této lhůtě musí být odvolání také odůvodněno. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Brně.

Rozsudek může být napaden **státním zástupcem** pro nesprávnost kteréhokoli výroku, **obžalovaným** pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, **poškozeným, který uplatnil nárok na náhradu škody**, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoby oprávněné napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku jej mohou napadat také proto, že takovýto výrok učiněn nebyl, jakož i pro vady předcházejícího řízení, pokud tyto mohly způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání nemůže s úspěchem podat osoba, která se tohoto práva výslovně vzdala.

Odvolání musí být odůvodněno tak, aby z něj bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Odvolání podané včas a osobou k tomu oprávněnou má odkladný účinek.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Jančíková.

V. 18. března 2025

Mgr. Karel Menšík v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Jančíková.